

ANTHONY STRANO

ALFA PONT



ISTEN PILLANTÁSA

Anthony Strano
Alfa Pont: Isten pillantása

1999

TARTALOM

Előszó

A csend

Kapcsolatok

Isten, mint Atya és Anya

A tanár: a nektár ura

Az igazi vezető: a Satguru

Isten, a szeretett

Isten, a barát

Előszó

Mindenki vágya, legyen régi vagy modern gondolkodású, az egyetemet megszemélyesíteni, egy kis lépést tenni az Igazság felé, egy igazán Jótevény Lény jelenlétét érezni. Mindenki vágyik arra, hogy megpillanthassa Istent.

Most különösképp él a vágy az istenivel való hiteles kapcsolat iránt. Az embereket már nem elégíti ki az Istenről alkotott absztrakt (elvont) koncepció, a szociális, vallásos vagy érzelmi alapokon nyugvó konvenciók, az okoskodással gyártott kényszerűségek, szükségletek. Ma már olyan Lényre van szükségünk, aki könnyen és bizalommal megközelíthető. Az emberek olyan kapcsolatra vágnak, ami közvetlen, személyes, mentes az előítéletektől; vagyis egy olyan Lényre vágnak, akit szabadon választva szerethetnek, valaki olyanra, aki megérti és elfogadja őket, de legfőképpen olyan valakire, aki önzetlenül és tiszta szívből szem előtt tartja az érdekeiket.

Az igazi, élő szellemiség valódiságának; az isteninek a megszemélyesítése, különösen a XXI. sz. emberének fontos. E nélkül a vallásnak, a szellemi meggyőződésének, és ennek következtében az emberi életnek sem lehet hitelessége.

Ma a világban kollektív szükséglet az emberi életbe vitt új minőség; a lét minősége, ami egyénileg és globálisan is megerősíti az egzisztenciát, békét és egységet teremt. Ebben a korban, a kaotikus felfordulások és krízisek közepette különösen fontos megtalálni a referencia pontot, a jelentőséggel teli pontot is.

A keresett minőség bennünk van, de egyidejűleg önmagunkon túl is létezik; ez az, ami szellemi, azaz isteni. Nem egy intézményesített isteni, hanem sokkal inkább egy a mindennapi formában megnyilvánuló Isten. Isten nincs messze, a távolság csak egy gondolatnyi. Mivel mindenki tud gondolkodni, így mindenki képes Vele kapcsolatba kerülni. Ezt megérteni könnyű, de a gyakorlatban ezt a közvetlen, gondolati kapcsolatot fenntartani mégis nehéz feladat, mivel sok külső dolog könnyen elterel bennünket ettől. De az Idő velünk és értünk dolgozik. Az eredeti emberi tudatosság most kezd újra felmerülni. Ezt a tudatosságot hosszú ideje elfelejtettük, sőt a materialista szemlélet és értékrend előtérbe helyezése miatt el is vészett, mint az elsüllyedt Atlantisz. Most olyan, mintha maga az Univerzum követelné az Eredeti Tervrajzot, a Lét örök mintázatának újra felfedezését. Ha erre a kihívásra válaszolni akarunk, akkor csendre, hallgatásra és összpontosított befelé fordulásra van szükségünk, különben nem tudjuk venni és megérteni az Idő jelzéseit, és Istenhez sem tudunk visszatérni.

A csend

Amikor a csend mély, csordultig telített teljességgel, amikor megszűnik a hang utáni vágy, amikor tökéletes az Egyre való koncentráció, akkor a gondolat olyan, mint a nyíl, eléri és szinte beleolvad a célba; ott az emberi lélek nemcsak megpillantja Istent, de teljesen, egészen, abszolút módon beleolvad az Ő Lényének tisztaságába. Feltöltődik a tiszta fénnel, ami a lényévé válik, és ezt az energiát, békét, szeretetet sugározza mások felé. Ilyenkor olyanok vagyunk, mint egy élő világítótorony.

A csend a kommunikáció hídja Isten és az emberben lévő isteni között. A csendben a legértékesebb, a legkifinomultabb dolgokat találhatjuk meg.

A szellemi csend a szívet és a tudatot olyan állapotba hozza, hogy kész legyen az Egyetlennel való kommunikációra. Ennek a kommunikációnak az alapját nem a szavak ismétlése jelenti, nem is az intellektuális teóriák gyártása, vagy a különböző korlátozott vágyak beteljesüléséért folytatott könyörgések, imák. A szent kommunikáció az eredeti énünket harmonizálja az örökkévaló Egyetlennel.

A szellemi csend a Kreatív Forrásból származó energiával, tisztasággal és önzetlenséggel tölt fel bennünket azért, hogy kitörhessünk a szemét, és rutin alkotta bábból, hogy az új látásmóddal korlátlan horizont nyíljon meg előttünk. Ahhoz, hogy a negatív eltűnjön belőlünk, csendre van szükségünk. A mély csendbe beleolvadva, átítatódva megújulunk. Ebben a megújulásban a tudat megvilágosodik, és ez elősegíti a valóság más módon való érzékelését. Mindezek legmélyebb érzékelése önmagunk örökkévalóságának átélése.

A csend átélése olyan szükségletünk, mint a fizikai élet számára a lélegzet. Az élethez szükséges erővételhez kell, hogy találjunk egy olyan nyugalmi pontot, ahonnan naponta elindulunk és ahová minden nap visszatérünk: ez a belső béke oázisa. A csend, a koncentráció bizonyos pontján mentális és érzelmi energiát ad, amelyben megnyugszunk. E belső nyugalom nélkül olyanok vagyunk, mint a dróton rángatott bábuk, akiket a külső befolyás szálai ide-oda rángatnak. Ez a belső nyugalmi pont az önuralkodás magja, ami elvágva a szálakat, megszünteti az energiavesztést.

A csend gyógyít. A csend olyan, mint a tükör. Beletekintve minden világos. A tükör nem vádol, nem kritizál, hanem segít a dolgokat olyannak látni, amilyenek azok valójában. Olyan diagnózist tár elénk, amely megszabadít a helytelen gondolkodásmódtól. Hogyan teszi ezt a csend? A csend felszínre hozza az énünk eredeti békéjét, a velünk született isteni békét. Amikor ezt meghívjuk, a béke átjárja az egész lényünket, az összes egyensúlytalanságot harmonizálja és meggyógyítja. A csend teljessé tesz és feltölt; gyengéden és mégis erőteljesen aktívvá tesz.

A csend megteremtéséhez befelé fordulunk. Kapcsolatot teremtünk az örökkévaló énünkkel, a lélekkel. Ebben a feddhetetlen, csendes nyugalomban olyan, mintha egy időtlen anyaméhben lennénk, ahol a megújulás, a struktúra újra alakulása elkezdődik, ahol a tiszta energiából új mintázatok szövődnek.

„Ebben a belső térben mélyen elgondolkodom. Visszaemlékezem arra, amit hosszú ideje már elfelejtettem. Lassan, gyengéden koncentrálok, és közben kirajzolódik előttem a szeretet, az igazság, a béke eredeti szellemi lenyomata, amely bennem személyes tapasztalatként, mint az örök valóság felmerül.”

Az ilyen gondolatok által minőség költözik az életünkbe. A minőség olyan alapelv, amely megvilágosodott gondolatokat és a cselekedetekben összehangoltságot eredményez.

Ebben a belső térben a Csend megtanít bennünket arra, hogy hogyan figyeljünk, és hogyan fejlesszük ki a nyitottságot Isten felé.

A figyelemmel való hallgatás bennünket a megfelelő állapotba visz, amely megnyitja az érzékelés csatornáját. Az érzékelés Istent a maga realitásában állítja elénk és ebben a szükségszerű felállásban Őt igazán megismerhetjük és eggyé válhatunk Vele. Az érzékelés megköveteli, hogy tisztában legyünk önmagunkkal, tisztán kell állnunk, mindentől szabadon, egyszerűen, levetkőzve minden mesterkéeltséget; csak azok után kezdődhet az igazi kommunikáció.

Amikor figyelemmel hallgatunk, mindig kapunk valamit és ennek eredményeként érzések keletkeznek, melyeket visszatükrözünk, kifelé sugárzunk. Lassan elmerülünk a koncentrációban. A koncentráció akkor lesz igazi, amikor egyetlenegy gondolatban elmerülünk, amikor nincs más gondolat. Ha a szeretet jelen van, akkor a koncentráció természetes és állandó, mint ahogyan a nyugodt gyertyaláng sugározza a fényt maga körül. Az egyetlen gondolat, amelyet magunkba szívunk, betölti az egész belső világunkat. Amikor a tudatunk Isten gondolatával itatódik át, átéljük a feltámadást, a mély béke harmóniáját. A csendben átéljük a szeretet kapcsolatot, a teljes megbékéltséget, de ez nem egy intellektuális folyamat, hanem a stabil, éber lét állapota.

Ebben az éber állapotban teljesen tudatában vagyunk az Igazságnak. De egyidőben felismerjük a bennünk lévő illúziókat is és, hogy erőfeszítést kell tennünk azok eltávolítására.

Ez az éberség tesz képessé arra, hogy válaszoljunk, és azt is érzékeljük, amit máskor nem veszünk észre, akár fizikai vagy szellemi szinten. Ebben az éberségben, a tudás magaslatán, a lényünk átszellemül, és sokkal igazabbá válunk. A csendben a koncentrált gondolat szubtilis, láthatatlan rezgései találkoznak Istennel – ez a csend ereje, amit gyakran „meditáció”-nak neveznek. Ezt, az Istennel való találkozást hanggal nem lehet megvalósítani. A hang csak az imádat, a dicséret kifejezését szolgálja, de nem teremti meg az istenivel való közelség érzését vagy egységet. Az egység gyakorlati tapasztalatát csak a csend teremtheti meg.

A koncentrált csend az Egyetlenre való tiszta, szavak nélküli figyelem. Az iránta való szeretet teszi az összpontosítást könnyűvé, állandóvá és beteljesültté. A Legfelsőhöz való közelségérzetünk bennünk egyértelműen elindítja a változás utáni vágyat; hogy jobbá, az eredeti feltöltöttség által méltókká váljunk, hogy amikor csak tehetjük ennek az energiának a gyümölcsét megosszuk másokkal. Ez a megosztás nem azáltal érhető el, hogy sokat beszélünk, hanem sokkal inkább az összehangolt egyéniségünk személyes példáját mutatva.

A csendben a tudatosságunk legmélyebb vágya, hogy elérjük a személyes tökéletességet. Ennek az isteni energia áramlatnak az emberi tudatosságba való belépése eredményezi, hogy felébred bennünk a hit saját méltóságunkban. Elfogadjuk a tökéletességet, ezt lehetségesnek érezzük; és ez az Isten által adott hit ajándék a léleknek. A tökéletesség elérésének a lehetőségét azért tudjuk elfogadni, mert a lélek tudja, hogy nincs egyedül az erőfeszítésben; céljának elérésében az isteni szeretet állandó támaszt jelent. Az Istennel való kapcsolatban a lélek feltöltődik, és teljesnek érzi magát, megtalálta azt, amit keresett. Az isteni szeretet különlegesen hat a csend által; a lélek felébred a tudatlanság álmából, új életre kel, mint Csipkerózsika. Isten a herceg, a tudatlanság a boszorkány, aki körbefonja varázslatával a szunnyadó hercegnőt. A lelkek felé irányuló isteni szeretetet nem állíthatja meg semmilyen sötétség vagy akadály, de az a lelket felébreszti, visszahozza az életbe, vissza a valóságba. A szeretet összetöri a varázslat vasláncait.

A szeretet az, ami által, mint lelkek felébredünk és megértjük az örökkévalóságunkat. A valóság messze több, mint az anyagi megjelenés. Az örökkévalóság a valóságunk. Ez létünk igazsága. A görögök az igazság kifejezésére az „alíthea” szót használják, ami azt jelenti, hogy: „nem felejtani”. Az emberek mélyen belesüppedtek a feledékenységbe; ez a szellem emlékeztetkiesése. Önmagunk igaz, éber állapotának tapasztalatát az intellektusunk nem érheti el a saját ügyeskedése által. Az igazság elnyerése nem okoskodás kérdése, csak akkor ébredhetünk rá az igazságra, amikor Isten segít emlékezni. Az emlékezés igazi tudás, ami maga az igazság.

Ahhoz, hogy a belső változást elérhessük, a csendnek nemcsak békével kell telítődnie, hanem szeretettel is. Sokan gondolnak arra, hogy a meditáció csendjében elég megtapasztalni csak a békét, ahhoz, hogy a tudatosságuk átalakuljon. A béke stabilizál, harmonizál és gyengéden elcsendesít, a béke fekteti le az alapokat, de a szeretet az Univerzum mozgatója. A szeretet mindent az eredeti szabadság és boldogság felé mozgat.

Mind a béke, mind a szeretet szükséges, amik eredeti formájukban Istentől származnak, az egyetemes, állandó Forrásból. Ez az Istennel átitatott csend az, amely az emberiséget és a földet az eredeti állapotába visszaállítja. A csendben nemcsak az eredeti gyökerekhez térünk vissza, hanem, ami ennél is több, a Maghoz, a Kezdethez; ami a visszatérés Istenhez, önmagunkhoz és visszatérés a helyes kapcsolatokhoz.

Kapcsolatok

*„Istenről nemcsak gondolkodnunk kell,
koncentrálnunk is kell Rá;
Ha csak gondolkodunk, elméletek teremődnek,
míg ha koncentrálnunk, kapcsolat keletkezik.
A tapasztalatot csak a kapcsolat hozza létre.”*

A kapcsolat a lényeg megértése, a lét összeolvadása, a hasonlóság egységbe rendezése és főleg a barátság, amely a szereteten és az egyenlő látásmódon alapszik; egy olyan szereteten, amely mindig hozzásegít önmagunk értékeinek a tudatosításához.

A kapcsolat barátság: egy olyan barátság, amely nemcsak hozzátesz, hanem megoszt, megkoszorozza és fenntartja a legjobbat; de soha nem vesz el vagy csökkent, mert a tisztelet túl nagy ahhoz, hogy mindezek megtörténhessenek. Egy igazi kapcsolat tiszteli az egyénit a másik létében, tehát a legkisebb mértékben sem jelentkezhet a ragaszkodás eredményeként fellépő lealacsonyodás.

A szeretetteljes kapcsolat az emberi lét legmélyebb vágya; ennek a tapasztalata és kifejezése teszi jelentőségteljessé az emberi szellemet, a személyes és csoportos kölcsönhatásokban ez adja a beteljesülés érzéseit. Egy ilyen kapcsolat lehetővé teszi a mély boldogság elérését és azt, hogy egyidejűleg mélyreható ösztönzést érezzünk a bennünk lévő eredeti jó kifejezésére és fejlesztésére.

A másik oldalon az is igaz, hogy ha egy kapcsolatba önzés keveredik, akkor ez a kötések legerőteljesebb forrása lesz, amely félelmet, bizonytalanságot, féltékenységet és csalódást okoz a személyben. Azt, hogy egy kapcsolat boldogságot ad-e vagy fájdalmat, esetleg mindkettőt, az fogja eldönteni, hogy mennyi önzés keveredett bele.

Amikor a kapcsolat önzetlen, feltétel nélküli, akkor jelen van a teljesség és elégedettség természetes érzése, olyankor érezzük, hogy igazán élünk. A feltétel nélküli szeretet így működik. Ha megkérdezzük az embereket hogy mi a szeretet, gyakran nem tudják szavakkal kifejezni, bár ilyen vagy olyan mértékben már mindannyian megtapasztaltuk. A feltétel nélküli szeretet engedi, hogy a dolgok megtörténjenek, általa a szív helyes irányba mozdul. Az ilyen szeretet nem méricskél, nem analizál, nincs benne kalkuláció, lekenyerezés; minden önmagától kerül a helyére.

Egy kapcsolatot az önzetlenség tesz valódivá és ezért nem kell keményen megdolgozni, csak a figyelmünket kell tisztán tartani, azaz feltétel nélkül becsületesnek kell lennünk önmagunkhoz, ami folyamatosan fenntartja a helyes tudatosságot.

Ha tudni szeretnénk, hogy hogyan szeret bennünket Isten, akkor ezt könnyű megtapasztalni. Az Ő szeretete feltétel nélküli, önzetlen. Miért? Egyszerűen szeret, mert vagyunk. E szeretet érzékelésének egyetlen előfeltétele van, hogy tisztában legyünk a szerepünkkel, becsületesek legyünk, Vele szemben ne lépünk fel követelőzően vagy elvárásokkal. Ő Barát, nem rabszolga. A barát odafigyel, megért, segít, míg a rabszolgát utasítják, hogy ezt vagy azt tegye.

Egy kapcsolat, legyen szó az Istennel, vagy az embertársainkkal való kapcsolatokról, odafigyelést igényel, a frissesség és spontaneitás fenntartását, melynek alapja a méltóság. Istennel vagy másokkal való kapcsolataink unalmasak, rutinszerűek is lehetnek, ha nem teszünk erő-

feszítést azért, hogy élő legyen, ha nem újítjuk meg a látásmódunkat, ha nem adunk perspektívát, vagy ha nem mélyítjük el a megértésünket.

Egy kapcsolat nem képezheti az adás-vétel tárgyát, nem lehet alku mögötte, mivel a szeretet, a többi emberi értékhez hasonlóan, nem árucikk. Egy igazi kapcsolat csak akkor jöhet létre, ha szabadon választjuk és nincs benne kizsákmányolás. Sajnos, évszázadokon át Isten és az emberek közötti kapcsolat nem mindig a szabad akarat alapján működött, de a háttérben ott volt a kényszer, méghozzá egy teljesen ember-alkotta kényszer, ami helytelen elképzelésekhez és érzésekhez vezetett Istennel kapcsolatban.

A szeretet és közelség megteremtése helyett egy ellentétes kép alakult ki az emberekben, melyben olyan Lényként ábrázolták Istent, akitől félni kell, aki könyörtelenül büntet. Isten örökkévalón tiszta lény, soha nem lehet erőszakos.

Gyakran az emberek hatalmi szerepükben ahelyett, hogy az emberek szükségleteit szolgálnák, csak a saját érdekeiket figyelve kizsákmányolják őket, főleg azért, hogy megtarthassák a pozíciójukat és hatalmukat. Amikor ez történik, az igen nagy erőszakra vall, legyen akár vallási, társadalmi vagy politikai motiváció a háttérben.

Az emberek sokszor az erőszak egy másik típusát követik el olyankor is, amikor leplezni próbálják a saját bizonytalanságukat és ilyenkor mások gyengeségeit, tévedéseit vagy megbotlásukat helyezik a reflektorfénybe, érzelmi hatásokkal manipulálva, aminek következtében büntudatot keltenek a másokban, akikben aztán felmerül a kérdés, hogy mit követtek el, esetleg, mit kellett volna másképpen tenniük.

Függetlenül attól, hogy mit mondtak eddig az emberek, ez nem az a mód, ahogyan Isten gondolkodik és cselekszik. Gyakran hallottuk azt a kifejezést, hogy „isteni szeretet”. A szeretet együttműködést, könyörületességet és pozitív látásmódot jelent. Soha nem a helytelenre összpontosít, hanem arra, hogy milyen eredendő belső jó van az illetőben. A szeretetben van annyi erő, hogy eloszlassa a negativitást és mindezt igen gyengéden teszi, természetes módon, mellőzve az erőszakot. Ezt az erőt segíti az egyéni összpontosítás, mert a pozitívrá való törekvés segít felismerni a helytelent és megváltoztatja a gyengeségeket.

Ha a szeretet jelen van, akkor nincs vágy a versengésre, vagy a másik feletti uralomra, mivel valamilyen módon az a másik is én vagyok. Ahogyan a másikat értékeljük és megbecsüljük, az egy tükör arra, hogy hogyan becsüljük és értékeljük önmagunkat.

A szeretet minden iránt állandó tiszteletet jelent. A tisztelet nélküli szeretet nem szeretet, hanem bizalmaskodás és hitvány szükségletek keveréke, ami előbb-utóbb, fokozatosan megteremti a másik kizsákmányolását. Ilyen körülmények között a másik létének a tisztelete elvész.

Isten mindig tisztelettel van az összes lélek örök egyénisége iránt. Megérti és elfogadja őket. Amikor a szeretet ilyen, akkor nincs hely a félreértéseknek. Egy ilyen kapcsolatban a tévedés vagy hibázás nem igényel sajnálatot, nem könyörög bocsánatért, mert az őszinteség már magával hozta a megbocsátást. Önmagunknak megbocsátani azt jelenti, hogy többé nem követjük el ugyanazt a hibát, ami elrabolta az öntiszteletünket, vagy hogy esetleg másban zavart keltettünk.

Az Istennel való kapcsolat soha nem függőségi viszony. Nem színezi be birtoklás, követelőzés, elvárás, mely kisebbségi, alkalmatlansági érzetet vagy büntudatot keltene bennünk. Valójában, ha nem elvárások szerint élünk, akkor nincs elvárás. Isten bízik és reménykedik a képességeinkben.

Isten szeretete igazi. Az Ő szeretete felszabadít, függetlenné tesz bennünket, anélkül, hogy arrogánsakká válnánk. A szellemi függetlenség közel visz bennünket Istenhez és másokhoz. Az ilyen függetlenség úgy nyerhető el, hogy megtaláljuk a szellemi azonosságunkat; ami azt jelenti, hogy hiszünk abban, amik vagyunk és van bátorságunk ezt megvalósítani a gyakorlati életben is.

A szeretet bizalmat fejleszt. A kapcsolatokban a személyes fejlődés mozgatója a bizalom. Bizalom nélkül nincs növekedés, nincs stabilitás. A bizalom ennek a kapcsolatnak az érzékeléséből, ennek a barátságnak az állandóságából származik. A két lény elkötelezettsége hosszú távú, nem rövid távú kényelem vagy haszon.

A szeretet fenntartja a hűséget. A hűség annak a következménye, hogy a másikban az értéket látjuk, bármilyen korlátot megtanulunk elfogadni, ami egy ugródeszka a nemeslelkűséghez. A nemeslelkűség túlnéz a gyengeségeken, a látásmódunk ezáltal mindig a másik igazi énjére tekint.

Isten, mint Atya és Anya

„Az Univerzumban az örök alapelv a szeretet. A megbocsátás és a tűrés értékei a szeretetből születnek. A megbocsátás és tűrés Isten keze a cselekedetben. Csatlakoznunk kell Isten kezeihez és meg kell tanulnunk ugyanúgy tenni, mint Ő.”

Isten nemcsak egy pont, vagy energia. Isten egy tudatos élő lény és ami tudatos és élő annak személyisége van. A személyiség azt jelenti, hogy megvan a képesség az érzések teremtéséhez, a kapcsolatok kialakításához és a szerepek eljátszásához.

Istennek a teremtményeihez való kulcskapcsolata az örök Anya és Atya kapcsolat. Ebben a kapcsolatban összefonódik az örökkévaló női és férfi princípium, amely a teremtményeknek életet és fenntartást ad.

Mint örök Atya, a szeretet alapján életet teremt. Megvan az ereje ahhoz, hogy megújítsa és átrendezze az univerzumot. Az Igazság által létrehozza a harmóniát és a jólétet. A fizikai nap, mint férfi princípium nyugodt, fix energia, amely teljes erővel sugározza a fényt és ez az állandó fény és energia teremti az életet.

Mint az örök Anya, Isten a bátorító, önzetlen szeretetével gondoskodik és türelmesen táplálja a teremtményeit. Az örökkévaló Nőiesség olyan, mint a Föld: örök mozgó, aktív, adakozó, megújuló, tápláló. Isten, mint a teremtmények örök referencia pontja formáját, pozícióját és szerepét tekintve fix, de az energiája gyengéd és erőteljes mozgásával felébreszt és fenntart.

Valójában az összes emberi lélekben megvan az örök férfi és női princípium, bár bizonyos időszakokban a hangsúly hol az egyikre, hol a másikra helyeződik, aszerint, hogy férfi vagy női fizikai kosztümöt viselünk-e éppen.

Isten örök időkre szólóan testetlen lélek, benne ugyanúgy megvan a két örök princípium, de Ő soha nem születik meg férfi vagy női testben. Isten a férfias és nőies minőségeket a szubtilis energia által fejezi ki; ennek a szubtilis energiának a formája a fénypont.

Amikor a szívünk és a tudatunk a tiszta Fénypontra koncentrál, az emberi lélek érzékelheti Isten Atyaságát és Anyaságát, azaz a szeretetet, az erőt és a fenntartást. Isten elsődleges szerepe a teremtés. A teremtés és az új élet kezdete az örök férfi princípiumhoz kötött és valószínű azért hivatkozik sok vallás Istenre az Atya formájában.

A teremtés egyik aspektusa az új életre keltés, amikor a gyerekek a feledés mély álmából felébrednek. Isten a tiszta gondolatok formájában erőt és energiát küld, hogy segítsen bennünket emlékezni: emlékezni az eredeti Otthonunkra és a béke, valamint a felszabadulás eredeti állapotára. Már említettük, hogy az igazság azt jelenti, hogy arra emlékszünk, ami az idők folyamán feledésbe merült. Tehát az Atya az emlékezés leckéjét adja számunkra, hogy újra hitelt érdemlőkké váljunk. Ez az ébredés olyan, mint a feltámadás, amikor eltávolodunk a fizikai világ korlátozottságaitól és a szellemi világ horizontját érzékeljük. Isten mindenki egyetemes Atyja és Anyja. Ő Maga nem hindu, keresztény, buddhista, stb. vallású, bár ezek a vallások az itteni világban Istennel kapcsolatosak, Isten Maga nem keresztény vagy jögi, vagy buddhista, stb. de mindegyiket megérti és mindegyikhez tartozik.

Az egyetemes Atyának és Anyának megvan az ereje ahhoz, hogy mindenkihez tartozzon, mivel ez a szeretet és megértés ereje. Amilyen mértékben erőteljes, Ő ugyanolyan mértékben gyengéd is. Az igazi szellemi erő mindig a gyengédségben és tiszteletben mutatkozik meg. Az

Anya és Atya soha nem folyamodhat erőszakhoz, soha nem csap be senkit. Egyetlen kapcsolat sem alakulhat ki, sőt el sem kezdődhet, de különösen nem jöhet létre az Istennel való kapcsolat, ha erőltetjük, mivel ez erőszaknak minősül. Bármilyen erőszak, akár önmagunk vagy mások ellen, a méltóságot sérti.

Az ilyen erőszak legjellemzőbb példája, amikor az emberek vagy bizonyos embercsoportok Isten nevében erőszakot használtak vagy használnak, a saját személyes céljaikat Isten akaratának vagy Isten törvényének nevezve. Isten soha nem erőszakos.

Amikor akár fizikai, akár érzelmi erőszakot alkalmazunk mások akarata vagy választása ellenére, ez arra utal, hogy hiányzik a tisztelet és a személyes biztonság. Valakit arra kényszeríteni, hogy abban higgyen, amiben mi hiszünk vagy, hogy azt tegye, amit mi teszünk, azt gondolja, amit mi gondolunk, mindez azt erősíti, hogy képtelenek vagyunk a szabadságra, a függetlenségre és ez azt jelzi, hogy hiányzik önmagunk megértése, a hit önmagunkban és így az aggály másokat is aggályoskodóvá tesz.

Az Atya tiszteli mindannyiunk örökkévaló egyéniségét, mi lelkek páratlanok és értékesek és ebből a szellemi nézőpontból kiindulva mindannyian egyenlők vagyunk. Bár különböző kultúrákban, országokban, vallásokban élő férfiak és nők vagyunk, elsődlegesen mindannyian szellemi lények vagyunk. Tehát amikor ilyen látásmóddal tekintünk egymásra, akkor az egyenlőség szemléletével igen könnyű tisztelettel elfogadnunk egymást, bátran vállalva a különbözőségeket.

Isten, az örökkévaló Anya, feltétel nélkül szeret és az Anya különlegessége a megbocsátás. A megbocsátás által a gyerek bátran tanul a hibákból és ugyanakkor felül tud emelkedni rajtuk. Amikor a ragaszkodás fennáll a hibáinkkal vagy kudarcainkkal kapcsolatban, akkor nem tudunk tanulni belőlük és a következménye egy igen egészségtelen magatartás lesz: mint az állandó bocsánatért való könyörgés, az önsajnálát, a bűntudat. A bocsánat valójában sokkal inkább belőlünk jön, mint Istentől. Önmagunknak olyankor nem tudunk megbocsátani, amikor nem értjük meg a korlátlan Atyai szeretetet, amikor úgy érezzük, hogy szinte kötelességünk szenvedni: amikor azt érezzük, hogy azért kell szenvednünk, mert valami miatt nem érdemljük meg azt, hogy boldogok legyünk.

Amikor ez a gondolkodási folyamat előrehalad, egy másik elferdítés is megmutatkozik a gondolkodásban, amikor azt hisszük, hogy: minél jobban szenved valaki, annál méltóbb lesz, mert Isten azokra küldi a szenvedést, akiket szeret! A gondolatok ilyen gubancát ki kell bogarazni a saját boldogságunk és tudatunk békéje érdekében. Az Istentől származó örökség nem a szenvedés, hanem a boldogság. A szeretet a maga önzetlen természete révén nem okozhat szenvedést.

A szenvedésre vagy fájdalomra nincs szükségünk. Amikor szenvedünk, türelmesen és értelmesen megtalálhatjuk az okát és megfelelő módszerrel és hozzáállással meg tudunk szabadulni a fájdalomtól. De az helytelen, amikor szándékosan keressük a szenvedést, vagy vakon elfogadjuk, passzívan azt erősítve magunkban, hogy méltatlanok vagyunk és meg sem próbálunk megszabadulni tőle. Helytelen hozzáállással és cselekedettel bizonyára követünk el hibákat az életünkben, ami különböző fájdalommal jár, de mindezeket mielőbb helyre kell hoznunk.

Isten, a szerető Atyánk és Anyánk az összes erőt megadja, amire szükségünk van ahhoz, hogy túljussunk a hibáinkon, de mindaddig, amíg csak a magunk felelősségével szemléljük a dolgokat és aszerint akarunk változtatni, addig blokkoljuk az Istentől jövő szeretetet, ami pedig csodálatos módon gyógyíthatna.

Azért létezőnk, hogy boldogok legyünk. Isten a boldogságunkért munkálkodik. Isten és mi magunk ezért együtt tudunk dolgozni, tehát az erőfeszítéseinkben soha nem vagyunk egyedül. Isten dicséretében az Atya a Boldogság Óceánja és nem a Bánat Óceánja.

A bölcsesség és szeretet révén Istennek, mint az örökkévaló Szülőnek az az ajándéka, hogy megszabadít bennünket a szenvedéstől. A bölcsesség rávilágít arra, hogy mit kell tudnunk és tennünk. A szeretet erőt ad ahhoz, hogy meg is tudjuk tenni, amit akarunk. Az Isteni szeretet támaszával nem félünk a hibáktól, nincs jelen az elvárás feszültsége, hanem elfogadunk mindenkit olyannak, amilyen és becsületesen, türelmesen haladunk előre naponta egy-egy lépéssel.

Az Istenről alkotott negatív képmás meggátolja a Vele való kapcsolat kialakulását. A negatív képmás, akár a neveltetésből jön, akár társadalmi hagyomány, sok emberben igen mélyen rögzült. Így sokan Isten nevét hallva azonnal automatikus kapcsolással válaszolnak, vagy támadó álláspontra helyezkednek. A negatív képmások különösen bizonyos szavak, mint „büntetés”, „pokol”, „bűnhődés”, „bűn” körül összpontosulnak. Szükséges tehát az új megértés, hogy Istenről egy olyan új képmást alkossunk, amely sokkal inkább az eredetit közelíti meg. Istenről pozitívan kellene gondolkodnunk, hogy a Vele való kapcsolatokban nyitottá válhassunk, hogy a megértés alapján felfedezhessük a Legfelső, szerető Lényt.

Mivel Isten az Örök Jóság, biztos, hogy pozitív, tehát nekünk is el kell kezdenünk a pozitív aspektusokon gondolkodni. Olyan ez mint, amit az emberek vonatkozásában is tapasztaltunk. Ha negatív látásmóddal fordulunk feléjük, semmi nem változik. A feléjük irányuló negatív hozzáállásunk megerősíti őket abban, ahogyan előre leírtuk az állapotukat, így az felhalmozódik, tehát a kapcsolat eleve kudarcra ítélt vagy ki sem fog fejlődni. Amikor egy viselkedésmódot meg akarunk változtatni, akkor vissza kell lépnünk önmagunktól, a múlttól, attól, hogy mit mondtak mások, de különösen attól kell elszakadnunk, amiről azt hisszük, hogy már tudjuk. Egyszerűen vissza kell lépnünk és nagy nyugalommal újra fel kell becsülni a helyzetet. A boldogsághoz és a hatékony változáshoz mindig a pozitívat kell látnunk a másikban és természetesen önmagunkban is. Manapság igen sok könyv hangsúlyozza annak a jelentőségét, hogy az öngyógyítás, a hozzáállás, a kapcsolatok fejlesztése mindig a látásmódunkból indulnak ki, tehát „keressük mindenben a pozitívat”, és ebben a „minden”-ben benne van Isten személyisége is.

A csendben fokozatosan egy igen szeretetteljes kapcsolatot alakíthatunk ki Istennel. Amikor időt szánunk a csendre és a befelefordulásra, akkor elkezdjük érezni, hogy egyre közelebb és közelebb kerülünk az Atyához és Anyához és az édességnek ebben a tapasztalatában a lélek elkezd megnyílni, mint egy kisgyerek, amikor felismeri az apját, aki bizalommal kézen fogja. Erről a közelségről, erről az Istennel alkotott közösségről a történelem folyamán a legkülönbözőbb kultúrákban igen sok tapasztalatot szereztek. Pl. a keresztények Istent „Abbának” nevezték. Ezt a szót a fiatal gyerekek az apjuknak és az Istentől jövő feltétel nélküli támasz, a teljes bizalom és szeretetben való hit és önbizalom kifejezésére használták. Indiában azt mondják Istenről: Te vagy az Anya és az Atya, vannak akik az „Abba” szóhoz hasonlóan, a „Baba” szót használják az Isten iránti gyengéd szeretet és tisztelet kifejezésére is.

Isten édes. Édes, a gyengédség, a kedvesség és a jóság vonatkozásában. Az ilyen édesség a szellemi erő jele. Isten, mint Atya az Igazság, mint Anya a Szeretet és Isten múlhatatlan édességét ennek a két szerepnek az összefonódott minősége teremti meg. Sajnos azonban a régi elképzelések, amelyeket korábban említettünk, mint „vezeklés”, „pokol”, „büntetés”, stb. eltörölték az Istenben rejlő jóság, gondoskodás és édesség realitását.

Egyiptom ősi emberei úgy emlegették Istent, mint aki a Szeretet, az Igazság, és különösképp úgy emlékeztek Rá, mint az Édesség Urára. A Napisten, „Ra” felé küldött ősi imában láthatjuk azt a közelséget, amit ezek az emberek Isten iránt éreztek

*„Üdvözlét Néked Igazság Ura Ra,
akinek szentélye rejtett, Te az istenek Ura...
aki meghallgatod a rabságban lévők imáját,
aki szíved kedvességével fordulsz a hozzád kiáltókhoz,
aki megvéded a gyengéket az erősektől,
az alázatosakat a büszkeségtől,
akinek szeretetéért eljön a Nílus,
Te az Édesség Ura vagy, akinek szeretete végtelen,
akinek eljövetelekor az emberiség új életre kel.”*

A tanár: a nektár ura

Bölcsek azok, akik naponta, következetesen, becsülettel átviszik a hallott tudást a gyakorlati életbe. A tudás csak akkor alakulhat személyes bölcsességgé, ha elkötelezettséget érzünk a tanulás iránt. A tanulás azt jelenti, hogy változunk és ez a belső változás teszi az embereket és a világot is jobbá. A tudás sokszor egyszerűen csak elraktározódik a fejünkben vagy a fülünknek szórakozás azt hallgatni, esetleg az okosak a nyelvük pallérozására használják, azonban ha erről van szó, akkor ez így szellemi szegénységre utal, ami abban nyilvánul meg, hogy hiányzik az irányítottság, az elégedettség. Ahhoz, hogy a tudás több legyen, mint felhalmozott információ, filozofikus szórakozás vagy esetleg pallérozott tehetség, fontos megértenünk a tudást, mert ez jelenti azt, hogy a személy változni képes. Változás nélkül nem lehet haszon.

Hogyan változhatunk? A változás mélysége a megértés szintjétől függ, amely során elkötelezettséget érzünk a célunk iránt, legyen a célunk akár a jobbá válás, vagy a szellemi előrehaladás elérése, stb.

Mit jelent a változás? Mondhatjuk, hogy a változás három szinten látható: az első szint egy egyszerű változás, a második szint az átalakulás és a harmadik a metamorfózis. Az első esetben a változást az hozza létre, hogy megértjük a pozitív hozzáállás segítségét a pozitív gondolatok megteremtésében. A pozitívabbá válás segít bennünket abban, hogy helyesen éljünk és jobb emberekké váljunk. Ha valaki igazán elhatározza, hogy változni szeretne, mindig képes arra, hogy valamit jobbá tegyen önmagában. Mindenkinek van annyi belső ereje, hogy azt válassza, ami jótékony számára, legalábbis bizonyos dolgok vonatkozásában. Ebben a változásban az egyetlen gátat az jelenti, amikor az emberek szándéka nem igazán mély és az erőfeszítések terén nem akarnak bizonyos ponton túllépni. Csak addig mennek el, amíg ez kényelmes számunkra. Annak adnak elsőbbséget, ami kényelmes és nem annak, ami szükséges.

A változás vezet a második szinthez, az átalakuláshoz. Az átalakulás gyökeres változás, ahol a hatékony elérésekhez már szellemi erőre van szükség. Vannak olyan mélyen gyökerező szokásaink és mintázataink, amiket nem lehet egyszerűen csak azzal megváltoztatni, hogy pozitívvá válunk, vagy megértjük. Ezek átalakításához sokkal mélyebb átalakulási folyamatra van szükség. Ehhez meg kell tanulnunk igénybe venni a saját belső erőnket, a lélek energiáját és ezzel együtt Istentől is vennünk kell az Ő együttműködését, az Isteni energiát. A megrögzött negativitást át kell alakítanunk és felszínre kell hoznunk a belső, eredeti jószágunkat, amit stabilan meg is kell őriznünk. Az ily módon létrejött átalakulás állandó lesz. Ezáltal a személy erőt kap ahhoz, hogy szembenézzen a külső körülményekkel és emberekkel és őket is jobbá tegye. Egy ilyen személyben belül stabilitás és erő van, tehát a negativitás magjai nem tudnak újra gyökeret verni bennük, sőt ezek még a közelükbe se kerülhetnek. Ha mégis jönne, akkor időben képesek felismerni a negativitás magjait, még mielőtt bármilyen kárt tehetnének bennük.

A következő állapot a metamorfózis, a teljes átalakulás. A változás önmagában jobbá tesz bennünket, az egyszerű átalakulás által szellemi lények leszünk, a metamorfózis által pedig istenivé válunk. A metamorfózis egy olyan folyamat, amely abszolút és tökéletes változást hoz létre, amely során az emberi lényben többé csak az isteni ismerhető fel. Az intellektus teljes megújulása jön létre, melyben a lélek új struktúrát kap. Erre szokták azt mondani az emberek, hogy kinyílik a harmadik szem, vagyis a tudatosságban egy hatalmas ugrás következik be, és minél mélyebben tudunk befelé fordulni, annál hatalmasabb ez az ugrás. A metamorfózis

folyamatát a hernyó átalakulásának a példáján érthetjük meg. A hernyó csúf, földhöz ragadt élőlény, rengeteg lábával araszolva közlekedik és örökké eszik. Majd egy bizonyos idő után egy speciális fonalból egy kis kuckót készít magának, csendben elrejtőzve a világ elől bebábozódik és ebben az állapotban a Természet megkezdheti benne a munkálkodást. Ebben az elzárt csendben inkognitó módon megy végbe a teljes átalakulás, a metamorfózis. Majd egy szép napon, amikor a megfelelő pillanat eljön, a bábból egy teljesen új élőlény bújik elő. A sok rövid láb eltűnt, csak néhány hosszabb lett helyette, a kinőtt szárnyai pedig gyönyörűek, színesek, amelyek a magasba emelik és az egek urává teszik. Amikor elfárad a repülésben, megpihen a virágokon, hogy nektárt szippantson. Ránézésre soha senkinek nem jutna eszébe, hogy a lepke és a hernyó ugyanaz a teremtmény.

Az emberi lényeket Isten szeretete mélyen megérinti, a szellemi ösvényt követve szeretnék a tökéletességet, a teljességet elérni. A befelé fordulás mély csendjében utaznak, amelyben a csend hullámai átjárják a metamorfózis bábját. A csend az Istenre, mint Tanárra való emlékezés, aki a tiszta Igazság. A csendben a lélek körbevonja magát a szeretet szálaival és Isten Igazságának nektárát naponta magába szívja.

Indiában Istennek a Somnath nevet adták, ami azt jelenti, hogy a Nektár Ura. Ez az ital teszi a lelket halhatatlanná. Ez szimbolizálja az Igazság italát, amely folyamatosan fenntartja a hívő lelkeket. Görögországban az isteneket úgy emlegetik, mint akik az isteni eledel szent nektárán élnek, ez teszi őket halhatatlanná. A mélyebb igazság szimbólumaira igen sok történet és mítosz hivatkozik. Az Istenek isteni eledelével kapcsolatban ugyanaz a helyzet. Az Istenek a lelket szimbolizálják, aki természeténél fogva halhatatlan. A lélek élete csak szellemi táplálékkal tartható fenn, nem fizikaival, ami: az igazság szubtilis ereje, a szeretet, a béke, a boldogság. Az emberi lélek nem tartható fenn a külső, fizikai dolgok által mint a pénz, pozíció, hírnév. Az ilyen ételek, bár bőségben vannak, éhhalált hoznak a lélekre, ezért van annyi békétlenség és bánat. A lélek halhatatlan azonosságához való visszatéréshez, amit mi önmegismerésnek nevezünk, a léleknek szubtilis, nem fizikai táplálékra van szüksége és arra a kapcsolatra, amit a Nektár Urával, a testetlen lénnel épít ki.

Amikor valaki a szellemi tökéletességgel kötelezi el magát, akkor ez annak a folyamatát jelenti, hogy a lélek az eredeti tudatosságához tér vissza, hogy ő egy halhatatlan szellemi lény. Ehhez a szellemi visszatéréshez azonban csak egyedül Isten adhat tanításokat, és csak Ő vezethet vissza. Az Igazság isteni eledele belép az intellektusba, ahol megfékezi a haszon-talan, negatív gondolatok, szavak és érzések teremtését. Az Igazság személyes bölcsességgé alakul, ha a megértésünk pontos és becsületesen, állandóan gyakorlunk. Gyakorlás nélkül sem változás, sem átalakulás, sem metamorfózis nem következhet be. A változás úgy megy végbe, hogy az elmélkedő csendben Istentől, a Tanártól és a Társtól bátorságot és türelmet kap.

Minden nap, különösen a kora reggeli órákban, mielőtt a sok emberi tudat ébredne és a gondolataik tömege az atmoszférába vegyülne, a szellemi erőfeszítést tévők felkelnek és üdvözlrik a Nektár Urát. A tiszta nyugalomnak ebben az órájában, hajnal előtt a lélek feltöltődik a nektárral, a szent energiával, ami nélkülözhetetlen a szellemi utazáshoz.

A nektár órák idején mélyen magunkba szívhatjuk az Istentől származó isteni eledelt, ilyenkor Isten szeretetteljes látásmódja beborítja a lelket, amelyből a lélek erőt és világosságot merít.

A legcsodálatosabb átalakulás azokban megy végbe, akik a Tanárt hűséges társukként sikeresen megőrzik. Egy idő múlva az emberi lélek kiemelkedik a csend bábjából és kilépve Isten öléből többé nem is ember, hanem fény, csak fény: a teste világító, szubtilis energia és olyan könnyű, hogy a gondolat ereje által képes repülni. Isten hírnökeként ők bárhová elmehetnek. Ők az angyalok. Isten által a lehetetlen is lehetséges lesz. Természetesen ezt a típusú átalaku-

lást nem lehet csak úgy elérni. Ehhez teljes összpontosításra van szükség, mert ezen a szinten a metamorfózis csak úgy mehet végbe, ha naponta magunkba szívjuk az Isteni Tisztaságot, azáltal, hogy az örökké Tiszta Egyetlenre koncentrálunk. A meditációban az összpontosítási folyamat mantrája a megingathatatlan „manmanabhav” gondolata, ami azt jelenti, hogy „emlékezz egyedül Istenre”, bár néha úgy is fordítják, hogy „a tudatoddal válj teljesen az Enyémmé”. A metamorfózis csak olyan mértékben mehet végbe, amilyen mértékben a szív és az intellektus félre tud állni minden egyéb dologtól és állandóan át tudja adni magát az Egyetlennek. Az egység növekedésének ebben a tapasztalatában a gondolatok természetesen nem kívánnak más irányban menni, csak egyetlen szándékuk van: a szellemi tökéletesség elérése.

A Legfelső Tanár mindenkinek lehetőséget ad a változásra, olyan mértékig, amit mi választunk magunknak. A lehetőség mindenki számára ugyanaz, de a saját választásaink fogják végül meghatározni a különböző elééréket. Isten demokratikus abban az értelemben, hogy egyforma lehetőséget ad mindenkinek a tudás meghallgatására, mindenki élhet a választás jogával, hogy felemelje önmagát.

Bár a Tanár mindenkivel teljes mértékben együttműködik, de az eredmény a diákok felelősségétől függ, hogy mennyire veszik komolyan a leckét. Amikor a tanár belép az osztályba, mindenkinek ugyanazt a tanítást adja. Az ő kötelessége, hogy világosan és türelmesen magyarázzon, ha szükséges extra időt szánjon a magyarázatokra, de a végső eredmény mindig a diák erőfeszítésétől függ.

Ahhoz, hogy a diák sikeres legyen, alázatra van szüksége. Az alázat a tanulásra való állandó hajlandóságot jelenti. A szellemi eléérések terén a legnagyobb akadályt a lustaság és az arrogancia jelenti. A lustaság a kifogások és az okoskodó önigazolások anyja, az arrogancia pedig teljesen lerombolja a hatékony tanulási kapacitást, azaz lehetetlenné teszi a tudás megértését és felismerését. Az intellektus arroganciája olyan szavakat használ, mint: „Én tudom, éppen eleget tudok”, „Nekem nincs szükségem ilyen leckékre”, „Már azelőtt is hallottam ezt”, „Te vagy az, akinek mindezt meg kellene tanulnia, én már tudom”, az ilyen gondolatok vasfüggőnként nehezedenek a felfogóképességünkre. Végső soron a tanulási folyamat az egész életünkre kiterjed, örökre az élet tanuló diákjai vagyunk.

A Legfelső Tanár az egyenlőség látásmódjával tanít, nincsenek kedvencei, nem részesít előnyben senkit. De az természetes, hogy azok, akik tanulnak és átalakítják a tisztátalanságaikat, közelebb kerülnek Hozzá és így ők különleges válaszból részesülnek. A szeretetük válasza a folyamatos együttműködés. Az igazi diákok a megfelelő időben mesterekké válnak, akikben igen sok tapasztalat halmozódik fel. A tanulásból és az életből jövő tapasztalatok nevezhetők bölcsességnek, és az ilyen bölcsesség által ezek a lelkek másokat is szolgálni fognak.

A bölcsesség előtt fontos a tudás. A tudás hidat képez a végcélunk tapasztalatához, amit kutatunk, akár az igazságról, szeretetről, békéről, az igazi önmagunkról vagy Istenről van szó. De ha csak állunk a hídon, azon gondolkodva, hogy vajon elértük-e már a célunkat, ahelyett, hogy át is mennénk rajta, akkor csak teóriákat gyártunk, filozofálunk, vagy kényelmes spekulációkat folytatunk. Ez kényelmes, mivel rendszerint azoknak, akik a hídon maradnak, semmilyen irányba nem kell elkötelezni magukat. Ők egyáltalán fel sem ismerik, hogy változniuk kellene. Tisztelik a beszédet, olvasást, kutatást és ennyi elég is nekik. De elkötelezettség nélkül a csend nem válhat a tanulási folyamat részévé. Az ilyen csend nélkül pedig jelentős változás sem lehetséges. Lehetnek jó ötletek, világosan felismert okok, valaki beszélhet szépen, de ha belül hiányzik az erő és az önuralom, ez nyilvánvalóvá válik azonnal, amikor a triviális dolgokban könnyen összezavarodunk, vagy kiborulunk. Sokszor látható, hogy amikor jönnek a nehézségek, a szituációk tesztjében van, aki teljesen „összeomlik”.

Az igen inspiráló lehet, amikor ideálokat tartunk magunk előtt, keresünk, kutatunk, megbeszélünk dolgokat, de igazából csak a tanulás iránti elkötelezettség jelent előre haladást, amikor belemegyünk a gyakorlatok realitásába, és közben megőrizzük a bátorságunkat, hogy kiszakadjunk a kényelemből. Ami a saját szándékunk mellett még határozott segítséget ad az előrehaladásunkban, az a Legfelső Tanárral való együttműködő kapcsolatunk. Az emberiség legmagasabb ideáljainak és szellemi értékeink alapját az Ő igazsága jelenti.

Ezek az értékek, vagy ideálok az emberi történelem folyamán különböző eszmék vagy tanítások formájában hol feltűntek, hol eltűntek, majd újra felmerültek. Amikor az örök igazságok – nevezzük őket felvilágosult eszméknek – megfakulnak vagy eltűnnek az emberi életből, mindig válságokat eredményeznek. A válságok arra utalnak, hogy újra fel kell becslnünk a dolgokat és meg kell találnunk a változás lehetőségét. A válságok bármilyen szélsőségesek is, mindig az új kezdet hírnökei.

Mivel az Igazság örökkévaló, a felvilágosult eszmék szintén örökkévalók. Az ilyen eszmék az idők folyamán a különböző kultúrákban, más és más időszakokban és a szükségleteknek megfelelően újra felbukkannak. Mindig frissek, mivel az Örök Igazság a történelem folyamán mindig az újdonság érzését kelti és mindenütt örömmel fogadják. Ismételt felbukkanása új nézeteket és új megértést hoz magával.

Az emberiség vonatkozásában a problémát az jelenti, hogy az Igazságot újra és újra elfelejtjük. Ez a feledékenység eredményezi, hogy hallunk, beszélünk az Igazságról, de belül a személyes gyakorlásra nem fordítunk figyelmet.

A Legfelső Tanár szerepe, hogy tanítson és inspiráljon bennünket az emlékezésre, az Örök Igazságra való emlékezésre, ami megőrzi az élet hitelességét. A szellem feltámadása csak a személyes emlékezés által lehetséges. Ez nem a rituálék kérdése, de egy koncentrált, mentális kapcsolat az örökkévaló Igaz Egyetlennel. Ez a csendes, szeretetteljes kapcsolat napról napra képessé teszi az emberi lelket a fokozatos átalakulásra.

Az igazi vezető: a Satguru

Az igazi Vezető megmutatja a végcél – a szabadságot. Csak az Egyetlen az, aki teljesen szabad, akinek kapacitása van arra, hogy önzetlen szeretettel másokat felszabadítson. Ez egyedül Isten lehet.

Ezt a szabadságot nem lehet fizikai forradalommal, vagy társadalmi, politikai stratégiákkal kivívni, ez csak az Egyetlenre való osztatlan odafigyeléssel nyerhető el. Ebben a belső odafigyelésben a lélek megerősödik, és új ismeretet kap önmagáról. Ez a tudás bennünk szétválasztja a mesterségest az igaztól. A Vezető isteni ereje képessé tesz bennünket arra, hogy legyőzzük a mesterkélteket: azt a részt, ami a bizonytalanságot, félelmet, birtoklást, egót teremt bennünk. A mesterkéltektől való legyőzése forradalmi változást hoz a személyiségünkben. A győzelem azt jelenti, hogy éberré válunk az éntudatban. Azaz lélektudatosak leszünk. Következésképpen a tudatunk leszereli a negativitást, a haszontalant és az ördögöt. A tudat lefegyverzése békét hoz, megédesíti a nyelvet és így felépül a kommunikáció hídja.

A történelem sok forradalmi példát tárt elénk, amikor a forradalmárok ilyen vagy olyan módon szabadabbá akartak válni. A szellemi ösvényen egy belső forradalom megy végbe, azaz a tudatosságunk teljes mértékben átforgul és ennek a következménye egy olyan belső szabadság lesz, amely állandó és független mindenkitől illetve minden külső dologtól.

A felszabadulás ösvényén a szellemiségünknek hitelesnek kell lennie, különben nem lehetünk túlélők. Csak így válhatunk sikeressé. A szellemiségünk hitelességének szintjét a szófogadás mértéke határozza meg. A Tiszta és Tökéletes Egyetlenre való szófogadás nemcsak túlélést, hanem győzelmet is garantál. A Tiszta és Tökéletes túl van ezen a világon. Ő Isten, tehát a vezetést ebből a pontból kell kapnunk: ez a Pont túl van az időn és erkölcsi romlason. Egyetlen emberi lény sem játszhatja el ezt a szerepet, bármilyen erre irányuló kísérlet bűn. A bűn az igazság önző célból való elhagyása. Az ilyen bűnök másokat megakadályoznak abban, hogy a szellemi céljaik elérésére irányuló igaz vágyuk beteljesüljön. A Vezető az Egyetlen és a tisztátalantól való felszabadulás vagy szabadság csak ebből a Forrásból érhető el. Minden egyéb másodrendű.

Az egyén számára a szabadság alapját az Igaz Vezetővel való személyes és közvetlen kapcsolat képezi, amelyet a befelé fordulás csendjében lehet elérni. A szellemiséget csak a személyes szabad választás és tapasztalat teremtheti meg, egy másik egyén vagy közösség ezt az elkötelezettséget nem kényszerítheti a másikra. A szellemiség a befelé fordulás csendjében születik meg, amely ébren tart bennünket, soha nem hagyja, hogy a külvilág más irányba tereljen, azaz, hogy a figyelmünket elvigye a gondolatainktól, szavainktól és cselekedeteinktől. A csend tesz képessé arra, hogy szembenézzünk önmagunkkal. Önmagunkkal szembenézni és önmagunkat legyőzni nem egy kis győzelem.

Van egy festmény Szent Mihály arkangyalról, akinek az egyik kezében egy mérleg van, a másikban pedig egy kardot tart az ördögök eltaszítására. Szent Mihály teljes fényben van, gyönyörű és minden tisztán látható ebben a fényben, míg az ördög, a sátán csúf, teljesen sötétben van és ráncos. A festménnyel kapcsolatban szokatlan, hogy Mihály és az ördög arcvonásai teljesen ugyanazok. Ha elgondolkodunk rajta, világossá válik, hogy az ördögi a negatív, azaz az éntől való mesterkéltektől, míg Mihály az eredeti, isteni részt szimbolizálja.

A szabadságunkat azáltal teremthetjük meg, hogy belső erőfeszítést teszünk azért, hogy felszabadítsuk önmagunkat, azaz el tudjuk választani a mesterkélteket a valótól. Ahhoz, hogy ezt megtehessek, szükségünk van a tudásra (ezt szimbolizálja a kard) és az egyensúly állapotára

(amit a mérleg szimbolizál). Az utóbbi azt jelenti, hogy semmiben nem megyünk el az extrémításokig, még a jó dolgokban sem. A felszabadulás és a tökéletesség felé haladás azt jelenti, hogy a megfelelő időben a megfelelő módszert alkalmazzuk. Néha csendre van szükségünk, máskor szavakra, van amikor csak meg kell figyelniünk dolgokat, de van amikor cselekedniük kell; hogy mikor mit kell tennünk, az a belső csendből jön, amely a lelket kapcsolatban tartja a Satguruval, az Egyetlennel, akinek tudása van és aki vezet.

Ahogy sokszor hallottuk, az angyalok mindig kapcsolatban voltak Istennel, miközben az ördögökkel harcoltak. De amíg az ördög vagy a Sátán egy szimbólum, Isten nem az. Isten az abszolút Jó és az Abszolútnak nincs ellentéte. A Sátán, azaz a belső tisztátalanságunk, a helytelen választásainknak és azok negatív következményeinek az eredménye. A negativitás szokásai olyan mélyen bevésődtek a lélekbe, hogy ebből a labirintusból való kijutáshoz feltétlenül szükség van Isten segítségére.

A Satguruval való kapcsolat csak akkor lehetséges, amikor feltétel nélkül, higgadt önátadással átadjuk magunkat Neki. Egyedül a feltétel nélküliségünkkel tudunk Istenhez közel kerülni, ez ad lehetőséget arra, hogy magunkban teljesen legyőzhessük a tisztátalant. A sok-sok „ha”, „amikor majd”, „majd megteszem” akadályozza a folyamatot, mivel a győzelem teljes változást igényel és ilyen változásra nem mindig vagyunk hajlandóak! Mit jelent az, amikor azt mondjuk, hogy a Satguru szabadságot ad? A szabadság függetlenség. A függetlenségben kifejezzük önmagunkat, megosztunk, élvezünk, de nincs szükségletünk. Az önző szükségletek követelőzővé tesznek és elvárásokat ébresztenek, ami korlátozza a másik szabadságát. A társadalmakban az önzés a feszültség állandó forrása.

Egy független, szabad személy önmaga királya, azaz stabil az öntiszteletben. A természetes vagy szellemi függetlenség legfőbb jellemvonása a szeretetteljesség, a nemeslelkűség, amely képessé tesz bennünket arra, hogy túllépjünk mások gyengeségein és mivel nem várjuk el senkitől, hogy az legyen, amivé mi akarjuk tenni, így ott a közelség érzés, vagy legalábbis a másik szerepének az elfogadása.

Valójában igen sok jellemzője van egy felszabadult személynek: megbízhatóság, ami soha nem csap át arroganciába; egocentrikusság nélküli különlegesség; a megkülönböztetés állandó jelenléte melletti nyitottság; biztos, de soha nem dogmatikus tudás; alázatosság, de nem alsóbbrendűség; a vakmerőség hamis mámorát ellenőrzés alatt tartó bátorság; nem hezitáló gondosság. Egy felszabadult személy mester, de ugyanakkor egyformán képes arra, hogy olyan legyen, mint egy ártatlan gyerek: vezető, de kellően érett ahhoz, hogy tudja, mikor kell figyelemmel hallgatnia, és mikor kell a körülmények adta lehetőségeket követnie.

Egy független vagy felszabadult személyre különösen jellemző, hogy bízik és anélkül szeret, hogy felmerülne benne a becsapottságtól való félelem érzése. Az ilyen személy hisz az eredetiségben és a mások iránti becsületességben, tudja, hogy az Univerzum megvédi. A törvényei eszerint működnek és ha mások kihasználják ezt a bizalmat és szeretetet, akkor valójában ki a vesztes? Az aki ad, vagy aki kihasznál? A tapasztalataink megtanítanak arra, hogy legközelebb óvatosabbak legyünk, de még akkor is bízunk, amikor eljön a következő alkalom; és bár tudatában vagyunk a negatív lehetőségnek, folyamatosan bízunk az életben. Különböző a viselkedésünkben állandóan ott lesz a gyanakvás és így nem élvezhetjük az élet adta lehetőségeket.

A szellemiség elvezet a tudat felszabadulásának napjához, amikor a tudat szabaddá válik a függőségeitől. Sok ember jobban szereti a függőséget a szabadságnál, bár tudatosan ezt soha nem vallaná be. Még ha a függőség fájdalommal is jár, egyidejűleg igen kényelmes. A kényelem azt jelenti, hogy nem kell az önvizsgálat, vagy változás. Tehát, ha fel akarunk adni

valamit, még ha kellemetlenül is érezzük magunkat a saját függőségeink miatt, sokszor mégsem tesszük meg azt, amit igazán tennünk kellene. Távol tartjuk magunkat az igazi önvizsgálattól, bizonytalan magyarázatokba és megoldásokba bocsátkozunk, amelyek hosszú távon valójában nem működnek. Ezért nem szűnnek meg a fájdalmak és csalódások, valamint az üresség érzése.

A függőségben lévő személyek olyanok, mint a hálóba vagy szép aranykalitkába zárt madarak, a közös támaszuk azonos látásmódot nyújt számukra. Egy mondás szerint: „Egy madártoll egész csapatot vonz”. Ők is bizonyos dalokat együtt énekelnek: „vádaskodás, panaszkodás, hasonlítás”, életük alapfunkcióit ez a három dallam tölti be. A dallamot soha nem tévesztik el, nem felejtik el az éneküket, mindig találnak valamit vagy valakit, vagy valamilyen körülményt, amiről énekelhetnek. Soha nem néznek magukba, nem is érzékelik a szabadságból jövő potenciális energiát, eszükbe sem jut, hogy túlmenjenek a saját maguk nyakába rakott korlátokon, mások és a körülmények uralkodnak felettük és teremtenek helyettük.

A korlátok világában mindig ugyanabban a körben köröznek, néha ugyan frusztrálja őket a korlátozottság érzése, panaszkodnak is, de csak nagyon ritkán ismerik fel önmaguk teremtményét. A kalitka kényelmes alkalmatosság és végső soron már ismerős.

Minél kevésbé néznek befelé, annál inkább kint nézelődnek – analizálgatva kivetítik másokra a felelősséget, őket vádolva. A másokra vetített kitöréseik mindegyike további korlátot von maga után, egyre jobban elvakulnak és így a kalitka fogságában maradnak. A kulcs mindig ott van legbelül. Csak kevesen vannak, akik megértik a szabadság személyes erejét, akik megtalálják és használják is a kulcsot, amivel elhagyhatnák a kalitkát. Őket lehet felvilágosultnak nevezni. A megvilágosodás nem más, mint annak a felismerése, hogy hogyan legyünk természetesekek, hogyan éljük az életet természetes módon, túljutva az önzés korlátain.

A befelé forduláshoz, a kulcsban való hithez, – hogy tudjuk, hogy általa a zár kinyílhat –, segítségre van szükség. Isten, a Vezető bőkezűen megadja ezt a teljesen önzetlen segítséget. A befelé fordulásra bátorít minket, hogy megtaláljuk önmagunkat. A Vezető erőt ad a tisztuláshoz, a felszabaduláshoz. Az összes, amit tennünk kell, hogy a tisztaság gondolatát állandóan megőrizzük, azaz igazak legyünk önmagunkhoz. Nekünk a tudatosságunkban csak felszínen kell tartanunk ezt a gondolatot, a többi az Ő dolga.

A Satguru megtisztít, emlékeztet bennünket és visszavezet az eredeti tisztaság tapasztalatához, a teljes függetlenség állapotába. Ez az eredeti méltóságunkhoz való visszatérés. Az egyén számára az eredeti méltósághoz való visszatérés teremti meg a valódi szabadságot, ez ad értéket az életünknek.

Amint a kulcs megfordul a zárban, kirepülhetünk a kalitkából. A repülés azt jelenti, hogy új látásmóddal tekintünk önmagunkra és az életre. Az új viselkedésünk által többé nem kötődünk kényelmes lényegtelenségekhez. A Vezető olyan szárnyakat ad a léleknek, amelyekkel legyőzi a régi mintázatok lehúzó gravitációját. Amikor a tudat ellenségeskedéssel telített, vagy mások múltja, vagy az önbíráskodás foglalkoztat bennünket, ez mind akadályt jelent abban, hogy felismerjük az életünkben létező eredeti jóságot. Ahhoz, hogy felül tudjunk emelkedni a rutin és a rituálék gravitációján, hinnünk kell abban, hogy a jelenlegi élet káoszán belül a javulás magja létezik.

Isten figyelmét mindig a bennünk lévő eredeti jóra összpontosítja, amit semmilyen negativitás nem irthat ki belőlünk. Ő nemcsak megőrzi ezt a pozitív összpontosítást, de minket is ugyanerre tanít. Végső soron ez tesz képessé bennünket arra, hogy felismerjük a lehetőségeinket, és a legjobbat hozzuk a felszínre magunkból.

Isten fő célja, hogy boldoggá tegyen bennünket. Szabadság nélkül nem lehetünk boldogok. A szabaddá válásban a lélek ledobja a maszkjait és az energiáit elfordítja a destruktív mintázatoktól, de ezt a lélek egyedül nem tudja megtenni. A gravitáció negatív mintázatai túl nehezek. Ezért van szükség Istenre. Egyedül a „nem emberi” energia képes behatolni a mintázatokba és feloldani azokat, hogy a lélek megszabadulhasson tőlük.

Ahhoz, hogy ez megtörténhessen, közel kell kerülnünk Istenhez és meg kell Őt ismernünk. A hamis alázat mondja azt, hogy Isten túl nagyszerű, túl tiszta ahhoz, hogy közel jöhessen hozzánk. Az Atya és Anya nagyon jól tudja, hogy milyen piszkos a gyereke, de a szeretet nem utasít vissza és nem tart szándékosan szigorú távolságot. Akik így gondolkodnak, azok valójában nem értették meg Isten személyiségét.

Mint a Satguru, Isten minden lépésünkben a szabadság felé vezet. Megtanítja az Univerzum törvényeit: az Igazság örök törvényét, amely megőrzi a harmóniát és a jólét állapotát. Ezeknek a törvényeknek még Isten is engedelmeskedik. Általuk működik és velük áramlik, mivel ezek a törvények óvják meg a világ igazságát.

Mi szót fogadunk a Satgurunak, aki maga is betartja ezeket a törvényeket. Amikor megértjük az Igazságot és a törvények szükségességét, akkor azokat természetes módon követni tudjuk és ha így teszünk, akkor megőrizzük a saját és mások jogait, hogy boldogok és szabadok legyünk. A törvények a tiszteletre összpontosulnak: olyan tiszteletre, amely mindenki és minden méltóságát megtartja. Ha megszegjük a mások iránti tiszteletet, ez adósságot eredményez a számlánkon, amit egy ponton túl egyszer vissza kell fizetnünk. Az adósság a személyes boldogulásunkban fellépő veszteségben jelentkezik.

A mások iránti tisztelet által, amely a Szeretet alapértékéből árad, elnyerjük a felszabadulást. A végső felszabadulás azt jelenti, hogy függőség nélküli viszonyunk van az idővel, az anyaggal és a kapcsolatainkban. Nem okozunk egyensúlytalanságot, nem alkalmazunk erőszakot sem az emberekkel, sem a természettel szemben. A lét függetlensége csak akkor lehetséges, ha lélektudatosak vagyunk. A szellemi tudatosság megőrzi mindenki szabadságát, méltóságát és állandóan fenntartja a szeretetteljes közelséget mindenki iránt.

A szellemi ösvényen az emberek sokszor azt gondolják, hogy az az igazi felszabadulás, amikor teljesen kiszakadnak a világból és elhagyják az embereket. Azonban az igazi szabadság nem utasítja vissza a világot, még ha az negatív vagy illuzórikus is, elfogadja olyannak amilyen és szellemi értékeket használ annak érdekében, hogy jobba tegye. Sok dolog önmagában nem rossz, hanem csak az önző tudatosság miatt használják helytelenül. Például nincs semmi baj a pénzzel, vagy a tudománnyal, de amikor fellép az egó, a kapzsiság, a félelem, akkor ezeket a dolgokat helytelenül használjuk. Tehát valójában semmit nem kell elutasítanunk, csak a gondolkodásmódunkat kell megváltoztatnunk velük kapcsolatban. A saját gondolatainkról lemondani viszont messze a legnehezebb, sokkal nehezebb, mint a tárgyakról, személyekről való lemondás, mivel ezek a legszubtilisabbak és legszemélyesebbek.

A kötéseink, a kalitkáink alapvetően a helytelen gondolatokból és helytelen vágyakból erednek. Az ilyen vágyak szükségleteket és függőségeket teremtenek, amelyek felbillentik az egyensúlyt. Amikor valaki belül szabad és elégedett, akkor egyszerűen nincsenek destruktív lenyomatai. Amikor szabadok vagyunk, akkor egyben békések és erőszakmentesek is vagyunk. Nem feltétlenül kell szentté válnunk, hanem egyszerűen csak igaz, emberi lényhez méltó, érényes, értékes életet kell élnünk ebben a világban.

Az emberi lények igazzá az Egyetlennel való kölcsönhatás révén válnak, aki az Igazság. Ez a kölcsönhatás a tisztaság természetes állapotába emeli a tudatosságot. A tisztaság az, amikor a szellem harmóniában és erőszakmentesen fejezi ki önmagát az anyagon keresztül.

Isten, a szeretett

Szinte minden emberi lény célja, hogy megtalálja a másik felét, egy másik személyt, aki teljessé teszi, akitől megkaphatja a valahová tartozás érzését. Ez az emberi egzisztencia alapja, mivel ebben a másikkal való közelségben megtapasztalható a szeretet, ami értelmet, fontosságot és jelentőséget ad mindennek. Az élet csak akkor méltó és beteljesült, amikor szeretünk és minket is szeretnek.

Aki a szellemi ösvényen halad, elfogadja és megérti, hogy a másik fele Isten. A misztikusok, jógik, szentek, az Istennel való egységük alapján egy pozitív, kreatív életet teremtettek. Istennel nem csak az a tapasztalatuk, hogy Ő a jobbik felük, hanem az Egyetlen a Mindent jelenti számukra.

Ők megtapasztalják, hogy az örök Szeretett hogyan váltja valóra szívük minden vágyát. Jelen van az örök hovatarozás érzése, hogy a partnerük tiszta és hittel teli: megtapasztalják egymás között a legszentebb és legértékesebb adást és megosztást, a tökéletes teljesség érzését, amely átjárja a személyt és úgy érzi, Istent megtalálva mindent megtalált.

Sok ember számára az Istennel való szerelem nehéznek tűnik, sőt lehetetlennek, mivel a szokások szerint testtel rendelkezőkkel szoktunk szerelembe esni. Istennek viszont nincs fizikai teste, amit megérinthetnénk vagy átkarolhatnánk, tehát ez nehéz. Túl absztrakt és túl távolinak tűnik. Isten fény, egy fénypont, hogyan eshetünk hát szerelembe egy fényponttal?

Az emberi lények közötti érett kapcsolatokban nem a másik fél formáját szeretjük, hanem a minőséget, az egyén személyiségét. Lehetnek egy személynek gyönyörű szemei, vagy csodálatos arca, de a belső vonzás után a fizikai nem számít. A személyiség milyensége az, ami megteremt és fenntart egy kapcsolatot, ami az aktuális személlyel kapcsolatos.

Istennel kapcsolatban ugyanez a helyzet. Ha megértjük Istent, mint akinek a formája egy fénypont, akkor nem a formáját fogjuk szeretni, hanem a formában lévő személyiséget, a szeretet tiszta minőségét, a békét és az igazságot. Amikor a Szeretett és szerető között érezzük ezt a kapcsolatot, akkor ez a szeretet soha nem múlik el, soha nem hal meg.

A mostani időkben az Isten szeretete nem hasonlítható az emberi szeretethez. Az Ő szeretete megszabadít az elkötelezettségtől, a birtoklástól, a veszteségtől való félelemtől. Isten szeretete az összes korláttól megszabadít. Az igaz szeretet mindig megszabadít a negativitás minden egyes formájától. Minél tisztább a szeretet, annál érettebb a kapcsolat. Amikor az érettség jelen van egy kapcsolatban, akkor az önző célokon való felülemelkedés mindkét félben teljes szabadságérzetet eredményez.

Abból a szeretetből, amit ma ajánlanak fel az emberek egymásnak, hiányzik az érettség és a szabadság. Természetesen ez nem mindig volt így. Volt idő, amikor a szeretet igen tiszta és önzetlen volt, de fokozatosan degradálódott. Annak, amit ma sokszor szeretetnek neveznek, semmi köze sincs már az eredeti, igazi megnyilvánuláshoz. Csak az árnyéka maradt meg és mivel az emberek ezekben az árnyékokban hisznek, csak ritkán találni olyan kapcsolatot, amely hosszabb ideig tart. A kapcsolatok igazi jelentése már elveszett.

A szeretet hűséget jelent a kapcsolatban, a másikkal való együttes növekedés akarását, nem a hibák felfedezésével való azonnali elrohanást. A szeretet a szeretettet első helyre helyezi az életben és olyan cselekedetet eredményez, amely mindig a legjobbat ajánlja fel a másiknak. A szeretet azt jelenti, hogy a legjobbat kívánjuk és adjuk a másiknak, még annál is jobbat, mint amit magunknak adnánk.

De ki az, aki így tud szeretni? Talán valamikor meg tudtuk tenni, és most is szeretnénk így szeretni, de a gyakorlati tapasztalat azt mutatja, hogy egyedül Isten képes rá. Ő az, aki megmutatja, hogyan tegyük mi is ugyanazt. Ő az, aki mindig igaz és a másikhoz csak az tud igaz lenni, aki igaz önmagához. Az igazzá váláshoz vezető módszer a lélek szeretete Isten iránt. Ezt nevezzük tisztulásnak. A tisztulás azt jelenti, hogy elengedjük a negatív korlátokat, amelyeket az „Én”, az ego és a vágyak raktak a nyakunkba.

Az igaz szeretettel csak egyetlen szót ismerünk, azt hogy „tiéd”. A Szeretett szellemi szeretőiben olyan nagy a szeretet, hogy teljesen át akarják alakítani az egojukat, mindenüket átadják Istennek. A lélek tudja, hogy Isten nem fogja kihasználni vagy kárt tenni benne: Isten ad, irányítja és megvédi az egzisztenciát. Igazságával táplálja, megerősíti a lelket, hogy az igaz élet gyümölcsét élvezhesse, ami nem más, mint a boldogság. A boldogság abból származik, hogy helyes kapcsolatunk van önmagunkkal és a többi emberi lénnel.

Isten szeretete megtanít bennünket arra, hogyan szeressük önmagunkat és másokat. Ha valaki nem szereti önmagát vagy a másikat, ez azt jelenti, hogy nincs igaz, szeretettel teli kapcsolatban Istennel. Számukra Isten túlzottan elvontnak tűnik, valószínűleg csak egy társadalmi hagyomány vagy egy kényelmes koncepció. Isten szeretetének az igaz tapasztalata pozitív átalakulást hoz a magatartásunkban és a dolgokhoz való hozzáállásunkban.

A történelemben sok hiteles adatot találhatunk arra, hogy a szellemi embereknek olyan valódi szeretetük volt Isten iránt, hogy ez mindig kifejezésre jutott abban, hogy másokat akartak szolgálni. Ha valaki szeret, akkor a szolgálata is önzetlen.

Belülről minél teljesebbek vagyunk, annál természetesebb az önzetlenség. A Szeretettből jövő szeretet tapasztalata tesz bennünket teljessé és önellátóvá, de nem énközpontúvá. A lélek minél inkább megközelíti a Szeretett teljességét, annál inkább adakozó és megosztó. Végül is csak azt tudjuk adni, amink van, de még inkább azt, amik vagyunk.

Isten szeretete az, ami azzá tesz bennünket, amik vagyunk. Isten szeretete megújít, összehangol. A megújulásra és az összehangolásra igen nagy szükség van, mivel ez az alapja annak, hogy önmagunk és a világ is jobbra váljon.

A Szeretett szeretete általi személyes megújulás csak akkor lehetséges, ha a szívünk becsületes. Amikor az életünkben a Szeretett kapja az elsőbbséget, akkor a tudatunk könnyen tud koncentrálni és az Egyetlen felé fordulni. Ebben a mély koncentrált csendben a lélek érzékeli az egység üdvösségét. Ez nem boldogság, hanem üdvösség. A boldogságot a fizikai érzékszerveinkkel tapasztaljuk meg, amikor a lélek a fizikai testtel összekapcsolt formájában játssza a szerepét, mint emberi lény. Az üdvösség azonban csak akkor tapasztalható meg, amikor a lélek felülemelkedik az érzékeken, azaz mindenben, ami fizikai és Istennel egyesül. Az üdvösség Isten és a lélek egysége, amely a tiszta gondolatok és érzések formájában a szubtilis energia által valósul meg. Két ember között üdvösség nem lehetséges: szeretet és boldogság igen, de üdvösség nem. Az üdvösség mély, elégedett szeretet, belső derű és örömtelenség, ami nem függ semmilyen a fizikai világból jövő irányítottságtól, túl van az érintésen, a hangon és az időn.

Az üdvösségben a lélek belép a legtisztább igazság királyságába. Ez a legtisztább és leghitelesebb kapcsolat, ami két lény között lehetséges. Ezt megtapasztalni egyedül Istennel és általa lehet. Az üdvösség egységében a lélek átéli az örökkévalóságot és érzi, hogy a Szeretettel való kapcsolat halhatatlan, nem hanyatlik, nem csökken, nem érheti veszteség. Ez a kapcsolat örökre szóló, állandó hittel teli és személyes. Az üdvösség ennek a tapasztalatnak az eredménye.

Néhány hagyományban említik, hogy az a lélek, aki fenntartja az Isteni egység üdvösségét, csodálatos módon átalakul, emberi lényből angyallá válik: ami a legfelső metamorfózis. Az isteni szeretet által feltöltött, fenntartott és általa előre haladó emberi lelkek olyan összekapcsolt formában vannak Istennel, hogy ily módon Isten különleges szolgálóivá válva az egész emberiséget szolgálják. Az ilyen szolgálókat nevezik angyaloknak. Az angyali lélek túl van a fizikai vágyakon, vagy mindazokon a vonzásokon, amelyek halandók. Az angyalok Istenhez való közelsége tesz Istenhez hasonlóvá, azaz örökké önzetlenné és halhatatlanná.

Amikor az emberi lélek számára Isten az egyetlen Szeretett, ez bizonyítja az angyali tudatosság elérését.

Isten, a barát

Talán a barátság a legértékesebb az összes kapcsolat közül, mivel a barátot teljesen magunk választjuk. A szülőket, rokonokat kapjuk, nem választjuk, és bár ezeknek is megvan a sajátos belső értékük, egy barát ennél is több, mivel mindig a szívünkhöz szól. Egy barát olyan valaki, akivel kapcsolatban mágneses vonzódást érzünk. Amikor két személy a kölcsönös érzelmi reagálás révén barátságba kerül, ez a kapcsolat mindkettőjükben az egész életükre szól (sőt, még ezen túl is tart!)

A barátságban egyenrangúság van. Ha a képességekben, szerepekben, pozíciókban különböznek is egymástól, az egyenrangúság látásmódja mégis érvényesül, aminek következtében sem alsóbb, sem felsőbbrendűségi érzés nem lesz bennük. Ez az egyenrangú látásmód engedi meg a közelséget. Olyan tiszteletteljes közelség ez, amelyben egyik sem erőszakolja rá magát a másikra, a gyengeségek láttán nem alakul ki ellenszenv bennük. Mivel a látásmód korlátlan, a másikban lévő igaz jóság mindig megmarad, a mércét a másik valódisága jelenti. A gyengeségek idegenek, amelyek a megfelelő időben véget is érnek.

Az igaz barátok soha nem válnak el. A szeretet nemcsak alkalmazkodik a hiányosságokhoz, hanem egy bátorító szóval, egy mosollyal, türelemmel és kedvességgel aktívan át is alakítja azokat. Egy barát előtt nem kell bizonyítani önmagunkat, a barát szeret, elfogad bennünket olyannak, amilyenek vagyunk és amik vagyunk. Ez elég is neki. Nincs szükségünk spekulatív elérésekre, az egyetlen, aminek egy barát mindig eleget tesz, hogy „légy önmagad”.

Egy barát örök időkre barát, akár támaszra van szükség, akár az örömek megosztására. Akár jó, akár rossz idők járnak ránk, egy barát mindig jelen van, kész a megosztásra, a szolgálatra, a meghallgatásra, egyszerűen csak ott van.

A barátok, mély közelségben vannak egymással, még akkor is, ha fizikailag külön vannak. Ez a társas kapcsolat legyőzi a távolságot, az időt vagy bármilyen típusú elkülönülést. A kommunikáció több, mint csak a beszéd; olyan képesség, amivel figyelünk a másik érzéseire, azaz ráhangolódunk a másikra. Az ilyen igazi kommunikáció lehetővé teszi a legtisztább kölcsönhatást, mivel működik a tisztánlátás tükre, amelyben semmit nem lehet kiforgatni, félreérteni, semmi sem marad homályban.

A barátság elérhetőséget jelent. Egy barát mindig rendelkezésre áll, soha nem mondja: „nincs időm”, „várjál”, „majd később”, „most ne zavarj”, amikor nagy szükség van rá, sietve rohan a helyszínre.

Minden bizalmas szó, amit egy barátnak átadunk, számára szent és azt lezárva őrzi mások szeme és füle elől. Semmi nem tudja rávenni arra, hogy visszaéljen barátja bizalmával. Ez a bizalom olyan szövetséget hoz létre a két szív között, amit a tapasztalataik alapján tanultak meg. Ez egy olyan szövetség, amely soha nem bomlik fel, amelyet soha nem szegnek meg. A bizalom elűzi azt a félelmet, hogy kihasználhatnak bennünket, vagy elhagyatottnak éreznénk magunkat.

Az összes barát közül összehasonlíthatatlanul Isten a legmegbízhatóbb. Sajnos Isten, a Barát megtapasztalása feledésbe merült az idők során. Túl gyakran találkoztunk azzal az istenképpel, amelyben Ő csak Atya, vagy Bíró. De ez egyáltalán nem egy teljes, igaz kép. Isten az Anya is, a Szeretett, a Tanár, a Vezető, de különösképp a személyes Barátunk, és ez a barátság az, amely áthatja az összes többi kapcsolatunkat Vele.

Mondják, hogy aki Isten barátja, az mindenkinek a barátja. Az Istennel való baráti kapcsolat tanít és inspirál bennünket arra, hogy hogyan legyünk jó barátok mások számára.

A barátságból tisztelet és együttműködés fakad és ez teremti meg az egységet, ami lényeges a békés egymás mellett élésben: mivel egy együttműködő barátság bármilyen feladat elvégzésében sikert hoz.

Egy igazi barátság, de különösen Isten barátsága örökre szóló áldás.

Az Alfa Pont – Isten pillantása – egy jógi
személyes vallomása és tapasztalata
az Istennel való kapcsolatáról,
aki az életét annak szentelte,
hogy ezt a kapcsolatot megértse
és fejlessze.

Ez a kapcsolat mindent lehetővé tesz,
de ezek a lehetőségek
csak akkor léteznek,
amikor a szeretet tökéletes
és korlátlan.

Csak Isten adhat ilyen tökéletes
és örökkévaló szeretetet.

450 Ft



9 789637 843730